

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/65/2022
Identifikačné číslo spisu:	8203899959
Dátum vydania rozhodnutia:	22.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Nora Halmová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8203899959.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L.O. U., narodeného XX. I. XXXX, V., Z. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Jaroščákom ml., Bardejov, Radničné námestie 33, IČO: 35 370 556, proti žalovanej W. Č., narodenej XX. O. XXXX, E., G. XXX/X, zastúpenej advokátkou JUDr. Janou Švantnerovou, Bardejov, Starý Blich 20, IČO: 36 164 038, o zaplatenie istiny 2 580 USD s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 4C/54/2003, o dovolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2021 č. k. 2Co/25/2020-711, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 12. októbra 2021 č. k. 2Co/25/2020-711 na dovolanie žalobcu z r u š u j e vo výroku II. a III. a v e c m u v r a c i a na ďalšie konanie.

Dovolanie žalovanej o d m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) v poradí štvrtým rozsudkom z 23. januára 2020 č. k. 4C/54/2003 - 610 I. konanie v častio zaplatenie úroku z omeškania 17 % zo žalovanej sumy za obdobie od 12. novembra 1998 do 8. novembra 2001 zastavil; II. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 580 USD spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 2 580 USD za obdobie od 21. februára 2003 do zaplatenia, všetko to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku; III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol; IV. žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník; V. štátu priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania pozostávajúcich z trov znaleckého dokazovania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca realizoval vklady do spoločnosti WBC v celkovej výške 2 580 USD (doklady - Antrag, výpoveď B. F. 3. júna 2004, výpovede R. B.), prevzatie ktorých realizovala žalovaná. Žalovaná však nepreukázala svoje oprávnenie

konať za spoločnosť WBC CARD, resp. preberať za ňu akékoľvek finančné prostriedky, ani akúkoľvek existenciu zmluvného vzťahu s touto spoločnosťou. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že na strane žalovanej došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške žalovanej sumy 2 580 USD, ktorú jej žalobca odovzdal v časovom intervale od 30. augusta 1998 do 5. decembra 1998. K žalovanou vznesenej námietke premĺčania uplatneného nároku prvoinštančný súd uviedol, že sama žalovaná na preukázanie uplynutia subjektívnej lehoty žalobcu neoznačila a ani nepredložila žiaden nepriamy objektívny dôkaz, ktorý by trvanie tejto lehoty ku dňu podania žaloby vylúčil. Bol preto toho názoru, že žalobca uplatnil svoje právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v dvojročnej subjektívnej premĺčacej lehote - tá totiž ani v prípade, ak by aj začala plynúť už 1. januára 2000 nemohla uplynúť do dňa podania žaloby, t. j. do 9. novembra 2001. Výsledky vykonaného dokazovania osvedčujú tvrdenie žalobcu o jeho uvedení do omylu a to úmyselným konaním žalovanej. Z jej strany išlo o zámernú činnosť, keď organizovala stretnutia záujemcov, vyplňala prihlášky do spoločnosti, preberala finančné čiastky záujemcov o členstvo s prísľubom ich výhodného zhodnotenia, resp. investovania. Súd prvej inštancie preto na tento prípad aplikoval 10-ročnú premĺčaciu dobu podľa § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“, alebo „Občiansky zákonník“). Začiatok jej plynutia ohraničil okamihom odovzdania finančných vkladov žalobcom, pričom mal preukázané, že k nemu došlo v období od 30. augusta 1998 do 5. decembra 1998. Objektívna desaťročná premĺčacia doba pre vydanie ňou získaného bezdôvodného obohatenia preto mohla skončiť pri týchto čiastkach najskôr 30. augusta 2008, teda nepochybne v čase uplatnenia práva na súde táto lehota ešte neuplynula. S poukazom na § 563, § 517 ods. 1, ods. 2 OZ a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu vzniku omeškania žalovanej (ďalej len „nariadenie vlády č. 87/1995 Z. z.“) súd prvej inštancie rozhodol o príslušenstve pohľadávky. Za rozhodujúci deň pre priznanie nároku na úrok z omeškania považoval nasledujúci deň po doručení žaloby, a teda 21. február 2003. Tento deň považoval za rozhodujúci aj pre určenie sadzby úroku z omeškania. Čiastočné zastavenie konania odôvodnil poukazom na § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), žalobu v prevyšujúcej časti ohľadom úroku z omeškania zamietol a o trovách konania strán rozhodol podľa § 255 ods. 1 s prihliadnutím na § 256 CSP a analogicky podľa § 255 CSP aj o trovách konania štátu, ktoré vznikli v súvislosti s nariadeným znaleckým dokazovaním vo veci.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej v poradí štvrtým rozsudkom z 12. októbra 2021 sp. zn. 2Co/25/2020 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi sumu 2 580 USD s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2 580 USD od 21. februára 2003 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I.); zmenil rozsudok vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške nad 5 % ročne zo sumy 2 580 USD od 21. februára 2003 do zaplatenia tak, že v tejto časti žalobu zamietol (výrok II.); nepriznal stranám náhradu trov konania (výrok III.); nepriznal Slovenskej republike náhradu trov konania (výrok IV.). V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil, následne o veci správne rozhodol, skutkové zistenia prvoinštančného súdu majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v jeho postupe nebol zistený žiaden z dôvodov preukazujúci nesprávne zistenie skutkového stavu. Považoval za správne konštatovanie súdu prvej inštancie, že členstvo žalobcu v spoločnosti WBC, resp. aj spoločnosti GBS Slovakia, s. r. o., preukázané nebolo. Z vykonaných dôkazov vyplynulo, že vklady žalobcu v celkovej výške 2 580 USD prevzala žalovaná. S poukazom na § 451, § 456, § 458 ods. 1, 2 OZ následne skonštatoval, že pokiaľ ďalej žalovaná nepreukázala svoje oprávnenie konať za spoločnosť WBC CARD, resp. preberať za ňu akékoľvek finančné prostriedky, či existenciu zmluvného vzťahu s touto spoločnosťou, súd prvej inštancie v kontexte s obsahom vykonaných dôkazov dospel k správne záveru o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej strane. V ďalšej časti odôvodnenia sa odvolací súd zaoberal otázkou premĺčania uplatneného nároku, pričom sa stotožnil so zisteniami a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Priznanie úroku z omeškania žalobcovi vo výške 5 % ročne zo sumy 2 580 USD od 21. februára 2003 do zaplatenia odôvodnil s poukazom na dobré mravy a so zreteľom na spoluprácu žalobcu so žalovanou v istom období (č. I. 35 - č. I. 41), keď spravodlivému usporiadaniu vzťahov účastníkov zodpovedá priznanie úroku z omeškania v rozsahu aktuálnej hodnoty

sadzby zákonných úrokov z omeškania pre občianskoprávne vzťahy (§ 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z.). O trovách konania strán sporu a štátu rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1, 2 CSP so zreteľom na pomerný úspech strán konania vo veci (priznaná istina spolu s príslušenstvom) tak, že stranám konania a štátu náhradu vzniknutých trov nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, proti jeho výrokom II. a III., podal žalobca dovolanie, s tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP] a zároveň, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu [§ 421 ods. 1 písm. a) CSP]. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP namietal, že odvolací súd bol v zmysle § 387 ods. 3 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP povinný riadne a náležite odôvodniť svoje rozhodnutie, čo však v prípade napadnutej časti (II. a III. výrok) rozhodnutia odvolacieho súdu absentuje, nakoľko odvolací súd v tejto časti svoje rozhodnutie žiadnym spôsobom neodôvodnil a súčasne v oboch prípadoch rozhodol odvolací súd v rozpore so zákonom. Podľa názoru žalobcu odvolací súd nerozhodoval podľa relevantnej právnej normy, a to konkrétne vo výroku II. (ohľadom výšky zákonného úroku z omeškania) podľa § 517 ods. 1 a ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. a vo výroku III. (ohľadom trov konania) podľa § 255 CSP. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) namietal, že odvolací súd zmenil výšku zákonných úrokov z omeškania z 13 % na 5 % a uplatnil tzv. moderačné pravidlo, napriek tomu, že mu to príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 517 - § 521 OZ) neumožňujú, na rozdiel od možnosti uplatnenia tzv. moderačného práva súdu upraveného v § 450 OZ (zníženie náhrady škody), § 545a OZ (zníženie zmluvnej pokuty) a § 301 Obchodného zákonníka (zníženie zmluvnej pokuty). Poukázal na judikát R 5/2000, ako aj na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 2MCdo/15/2008, 2Obo/10/2012, R 35/2007), z ktorých má podľa jeho názoru vyplývať, že jedine veriteľ môže požadovať od dlžníka nižší zákonný úrok z omeškania, najviac však v hornej hranici tohto úroku, ktorá je stanovená v § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a teda ide o výlučné právo veriteľa a teda nie je v právomoci súdu meniť výšku zákonného úroku z omeškania, ak si tento úrok uplatnil žalobca voči žalovanému v zákonnej výške. Rozhodnutiu odvolacieho súdu teda malo predchádzať nesprávne právne posúdenie veci a považoval ho za rozporné s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. V dovolaní ďalej poukázal na rozhodnutia samotného odvolacieho súdu ako aj odvolacieho senátu 2Co, z ktorých má vyplývať ich rozhodovacia prax vo vzťahu k náhrade trov konania úspešnej sporovej strane. Odkázal tiež na rozhodnutia dovolacieho súdu a Ústavného súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 5MCdo/24/2011, 5Cdo/67/2010, I. ÚS 198/2007, III. ÚS 144/2010, IV. ÚS 348/2011,) od ktorých sa odvolací súd mal odkloniť. Namietal, že spor síce vyhral, ale nepriznaním zákonných úrokov v zákonnej výške a trov právneho zastúpenia je konečný výsledok taký, že žalobca bude na tom z hľadiska výsledku možného majetkového prírastku horšie, ako keby do súdneho sporu vôbec nešiel, čo považoval za nespravodlivé. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť s tým, že žalovanej bude uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 580 USD spolu s úrokom z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 2 580 USD za obdobie

od 21. februára 2003 do zaplatenia, a tiež mu bude priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 % a priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Alternatívne navrhol predmetný rozsudok zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie aj žalovaná s tým, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne [§ 421 ods. 1 písm. c) CSP]. Vyjadrila nesúhlas s výrokom o uložení povinnosti zaplatiť sumu 2 580 USD, pretože podľa jej názoru prvoinštančný súd ako aj odvolací súd rozhodol bez náležitých dôkazov a celý výrok bol odôvodnený len výpoveďou svedkyne B. a tvrdením, že žalobca sa nestal členom WBC. Poukázala na zápisnicu z 18. februára 2005 z ktorej má vyplývať, že podľa právneho zástupcu žalobcu je žalobca dodnes členom WBC a nikto jeho členstvo nevypovedal. Z dokazovania má podľa žalovanej byť jednoznačne zrejmé, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, pretože žiadnym spôsobom nepreukázal a nepredložil dôkaz, ktorý by dokázal zvrátiť skutkový záver, že od žalobcu finančné

prostriedky prevzala. Z týchto dôvodov navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

5. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že celá žaloba je neopodstatnená, nároky žalobcu sú nepreukázané, a preto mu nepatria žiadne úroky ani trovy.

6. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovanej navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. d) a f) CSP odmietol, alternatívne ako nedôvodné zamietol podľa § 448 CSP.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je dôvodné a dovolanie žalovanej je nedôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti, v ktorej dovolací súd zmenil výšku zákonných úrokov z omeškania a v časti nepriznaných trov právneho zastúpenia a s tým spojenú jeho nepreskúmateľnosť, resp. zmätočnosť. Odôvodnenie odvolacieho súdu (body 30 a 32) nedávajú jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky k obsahu dovolaním napádaných výrokov II. a III. Odvolací súd tiež pri rozhodovaní v otázke priznania trov konania mu žiadne nepriznal a to napriek tomu, že bol v podstate sporu úspešný, avšak tieto dôvody hodné osobitného zreteľa v odôvodnení nijako nepomenoval, náležite a presvedčivo neodôvodnil.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie

súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Účelom odôvodnenia rozhodnutia je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. V súlade s § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá so všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj so špecifickými námietkami strany sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu nižšej inštancie musí byť zároveň dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v oprávnom konaní. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

16. Dovolací súd v tejto súvislosti osobitne zdôrazňuje, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 CSP). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (porov. sp. zn. 4Cdo/125/2019). Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvoľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejماً z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

17. Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, z hľadiska vyššie definovaných požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia v namietanom smere a s tým súvisiace právo na spravodlivý proces, nemôže v kontexte celého súdneho konania obstať.

18. V posudzovanej veci predmet sporu spočíval v posúdení nároku žalobcu na zaplatenie sumy od žalovanej vo výške 2 580 USD spolu s 13 percentným úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 580 USD

za obdobie od 21. februára 2003 do zaplatenia (výrok II.) a nároku žalobcu voči žalovanej na náhradu trov konania (výrok III.). Dovolací súd vyhodnotil ako dôvodnú tú časť oponentúry žalobcu, podľa ktorej odvolací súd dostatočne nezdôvodnil, nevysvetlil, na základe čoho, resp. na základe uplatnenia akých výkladových metód dospel k záveru, keď zmenil výšku zákonných úrokov z omeškania z 13 percent na 5 percent, t. j. súd uplatnil moderačné právo s poukazom na dobré mravy v občianskoprávných vzťahoch a tiež výstižne a presvedčivo neodôvodnil právne závery o nepriznaní stranám náhradu trov konania.

19. Dovolací súd poukazuje, že úroky ako aj úroky z omeškania tvoria príslušenstvo pohľadávky. Čo sa týka úrokov z omeškania, tak ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri samotnom plnení aj úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto občianskeho zákonníka povinný platiť poplatok z omeškania. Výšku úrokov z omeškania ustanovuje vykonávací predpis k Občianskemu zákonníku, ktorým je nariadenie Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Podľa uvedeného nariadenia vlády je výška úrokov z omeškania o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Za sankcie sa v zmysle tohto nariadenia vlády považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov.

20. I keď úroky aj úroky z omeškania tvoria príslušenstvo pohľadávky, čo sa týka úrokov (nie úrokov z omeškania), tak tieto je možné v rámci občianskoprávných vzťahov dojednať pri peňažnej pôžičke. Výška úrokov, ktoré možno dohodnúť, nie je výslovne limitovaná. To však neznamená, že možno dohodnúť akúkoľvek výšku úrokov. Výška úrokov nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu úrokovú mieru poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia dohody. Je tiež potrebné rozlíšiť medzi úrokmi, ktoré sú odmenou resp. cenou za poskytnutý úver a úrokmi z omeškania, ktoré sú sankciou za omeškanie. Ide o dva rozdielne inštitúty a nezriedka je dlžník povinný platiť súčasne aj úroky aj úroky z omeškania. Omeškanie dlžníka s plnením záväzku má zo zákona za následok obsahovú zmenu práv veriteľa a povinností dlžníka, resp. ich doplnenie novými právami a povinnosťami. Omeškaním teda nastáva zo zákona zmena obsahu právneho vzťahu, a to taká, že povedľa trvajúcej povinnosti splniť záväzok vznikajú aj nové (ďalšie) práva a povinnosti, bez ohľadu na to, či dlžník omeškanie zavinil alebo nie. V občianskoprávných vzťahoch sa výška sadzby úrokov z omeškania nedá zmluvne dojednať, resp. zmluvné strany sa nemôžu dohodnúť na vyššej než zákonom stanovenej výške na rozdiel od obchodnoprávných vzťahoch, kde sa uprednostňuje dohoda podnikateľov o výške úrokov z omeškania.

21. Súdna prax je jednotná v tom, že z povahy ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vyplýva, že kogentne je stanovená horná hranica úrokov z omeškania, ktorej prekročenie nie je prípustné (porovnaj rozhodnutie uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 5, ročník 2000, R 5/2000).

22. Dohoda o úrokoch omeškania, ktorých výška prekračuje hornú hranicu stanovenú zákonom je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatným právnym úkonom (uznesenie NSSR z 18. augusta 2010, sp. zn. 4MCdo/8/2010).

23. Odvolací súd znížil úroky z omeškania s poukazom na dobré mravy. Definíciu dobrých mravov ponúka Uznesenie Ústavného súdu SR z 24. februára 2011 č. k. IV. ÚS 55/2011-19, podľa ktorého dobrými mravmi sú pravidlá správania sa, ktoré sú v prevažnej miere v spoločnosti uznávané a tvoria základ fundamentálneho hodnotového poriadku. Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa dobrými mravmi v občianskoprávných vzťahoch v súdnej praxi rozumie súbor spoločenských, kultúrnych a mravných pravidiel správania, ktorý je v súlade so všeobecne uznávanými vzťahmi medzi ľuďmi a mravnými princípmi spoločenského zriadenia a ktorý v historickom vývoji osvedčil istú nemennosť, vystihujúc podstatné historické tendencie, ktoré sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu základných noriem (Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 26. apríla 2012, sp. zn. 5Cdo/26/2011).

24. V právnej vede existuje ustálený právny názor, že právna norma má byť dostatočne všeobecná, aby dokázala pokryť čo najviac spoločenských vzťahov a regulovať správanie a konanie adresátov právnej normy. Samozrejme nie je možné pokryť úplne všetky spoločenské vzťahy, a preto zákonodarcia zakotvil v právnych predpisoch inštitút dobrých mravov, aby tak bolo možné regulovať aj tie spoločenské vzťahy, ktoré žiadna právna norma výslovne nepredvída.

25. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2011, sp. zn. 3Cdo/144/2010 uvedené ustanovenie umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Aplikácia tohto ustanovenia umožňuje aj zásah do výkonu už existujúceho práva vyplývajúceho z občianskoprávných vzťahov, nemôže ale viesť ku vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení. Ak je určitý úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho urobenia. Ani pri uplatnení princípov spravodlivosti a dobrých mravov pri výkone práv a povinností nemá súd možnosť dodatočne zvážiť, či absolútnu neplatnosť úkonu „uzná alebo neuzná“ (resp. či ju zohľadní alebo nezohľadní). Na dôvod zakladajúci absolútnu neplatnosť právneho úkonu musí súd vždy prihliadnuť, a to aj bez návrhu (z úradnej povinnosti - ex officio).

26. V danej veci odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznanej výške zákonných úrokov z omeškania z 13 percent na 5 percent, to znamená že uplatnil tzv. moderačné právo súdu, pričom sa ani nepokúsil odôvodniť, na základe akej právnej úpravy si osvojil uplatniť takúto zmenu vo vzťahu k zákonným úrokom z omeškania. Jedine veriteľ môže požadovať od dlžníka nižší zákonný úrok z omeškania, najviac však v hornej hranici tohto úroku, ktorá je stanovená v ustanovení § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., a teda ide o výlučné právo veriteľa. Ak teda odvolací súd využil moderačné právo a znížil zákonné úroky z omeškania z dôvodu, že ich výška nebola v súlade s dobrými mravmi, mal svoje rozhodnutie odôvodniť zákonným spôsobom, vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu navyše musí byť aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 393 CSP, je nepreskúmateľné.

27. Odvolací súd ďalej v III. výroku rozsudku zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie o priznanom nároku žalobcu voči žalovanej o náhrade trov konania v rozsahu 100 percent a to tak, že žiadnej zo sporových strán nepriznal nárok na náhradu trov konania, pričom opätovne svoje rozhodnutie doslova žiadnym spôsobom nevysvetlil a neodôvodnil. Odôvodnenie odvolacieho súdu o nepriznaní trov žalobcovi ako úspešnej sporovej strane v konaní je uvedené len v bode 32. odôvodnenia rozsudku: „O trovách konania strán sporu a štátu (§ 396 ods. 1, 2 CSP) rozhodol odvolací súd so zreteľom na pomerný úspech strán konania vo veci (priznaná istina spolu s príslušenstvom) tak, že stranám konania a štátu náhradu vzniknutých trov nepriznal (§ 255 ods. 1, 2 CSP)“. Je zrejmé, že odvolací súd v tejto časti postupoval a aplikoval ustanovenie § 257 CSP, v ktorom je uvedené, že: „výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.“

28. Každé rozhodnutie súdu, ktorým sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) aj zo zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradiť trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza, ani exemplifikatívne a výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým

vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009, sp. zn. 5Cdo/67/2010 či sp. zn. 3MCdo/46/2012) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihladiť. Ustanovenie § 257 CSP preto nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihladiť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania.

29. V sporovom konaní (v danom prípade ide o také konanie) sa otázka náhrady trov konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu vo veci (§ 255 ods. 1 CSP) a princípom procesného zavinenia na zastavení konania (§ 256 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie preto nemožno interpretovať tak, že súdu umožňuje kedykoľvek a bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov konania úspešnému účastníkovi. Výnimočnosť aplikácie tohto ustanovenia musí byť daná osobitnými okolnosťami, ktorých charakteristika musí byť v odôvodnení rozhodnutia vždy náležite vysvetlená a konkretizovaná.

30. Dovolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/67/2010 z 9. júna 2010: „len výnimočne nemusí súd úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 150 O.s.p., podľa ktorého ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihladiť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 150 O.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnému účastníkovi konania; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený“.

31. Dovolací súd poukazuje, že hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie alebo priznanie len sčasti úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania. Musí teda ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

32. Výnimočnosť môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na strane účastníkov konania. Dovolací súd dospel k záveru, že krajský súd neuviedol žiadne dôvody, pre použitie tohto výnimočného ustanovenia, na ktorých založil svoje rozhodnutie o trovách konania. Takýmto postupom došlo k popretiu ústrednej zásady procesného rozhodovania o náhrade trov konania a to zásady úspechu v konaní.

33. K námietke sťažovateľa o nemožnosti vyjadriť sa k aplikácii § 257 CSP dovolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR z 6. júna 2019: sp. zn. II. ÚS 113/2019, „rozhodovanie o trovách konania je v podstate druhotným aspektom konania, preto z pohľadu ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutia nepovažuje za nevyhnutné, aby všeobecný súd za každých okolností poskytol stranám v konaní priestor, aby sa vyjadrili k potenciálnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku. Vyhodnocovanie okolností hodných osobitného zreteľa je totiž taká komplexná činnosť, že aj ak by sudca v určitom momente zvažoval aplikáciu § 257 Civilného sporového poriadku, napokon by sa k jej aplikácii prikloniť nemusel. Vzhľadom na uvedené okolnosti, s poukazom na širokú škálu eventualít, ktoré môžu nastať pri rozhodovaní súdu, sa ústavný súd prikláňa skôr k potrebe následného vyčerpávajúceho vysvetlenia, v čom spočívali podľa konajúceho súdu okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nepriznal úspešnej strane náhradu trov konania ako ku rigidne stanovenej povinnosti vždy a za každých okolností vyzvať strany sporu, aby sa vyjadrili k potenciálnej aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku. Ústavný súd uznáva, že je žiaduce, ak konajúci súd pred rozhodnutím o aplikácii § 257 Civilného sporového poriadku vytvorí pre strany konania priestor, aby mohli účinne uplatňovať námietky a argumenty „za a proti“

aplikácii predmetného zákonného ustanovenia. Na druhej strane samotná skutočnosť, že krajský súd nevyzval sťažovateľa, aby sa vyjadril k možnosti, že jemu ako úspešnej strane v konaní neprizná náhradu trov konania, v okolnostiach daného prípadu podľa ústavného súdu nezakladá dôvod na vyslovenie porušenia práva na súdnu ochranu (m. m. IV ÚS 498/2018).“ Dovolací súd mal v preskúmvanej veci za preukázané, že odvolací súd pred vydaním rozhodnutia nevyzval žalobcu, aby sa vyjadril k možnosti, že jemu ako úspešnej strane v konaní neprizná náhradu trov konania, čo následne v odôvodnení rozsudku nezhojil a ani vyčerpávajúco nevysvetlil, v čom spočívali podľa konajúceho súdu okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nepriznal úspešnej strane náhradu trov konania, tak ako to uviedol ústavný súd vo svojom uznesení z 6. júna 2019. sp. zn. II. ÚS 113/2019.

34. Po relevantnom vyhodnotení právne významných otázok ohľadom dodržania povinnosti riadne odôvodniť rozhodnutie (ktoré má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese) dovolací súd uzatvára, že uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu majú v danom prípade za následok, že napadnuté rozhodnutie nespĺňa požiadavky stanovené súdu v ustanovení § 220 ods. 2 CSP v spojení s § 393 ods. 2 CSP na riadne odôvodnenie rozsudku. Z tohto dôvodu je dovolanie žalobcu procesne prípustné podľa § 420 písm. f) CSP a žalobca v ňom dôvodne namieta ním uvádzanú procesnú vadu zmätočnosti, pretože mu týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo znemožnené realizovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

35. Ohľadom dovolania žalovanej dovolací súd po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť.

36. Žalovaná v dovolaní formálne vyvodzovala prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c) CSP (napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne).

37. Dovolací súd zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

38. V preskúmvanej veci však žalovaná nevymedzila označené dovolacie dôvody spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Žalovaná totiž v danom prípade ani len nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku v zmysle predmetných ustanovení a ani neoznačila rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Dovolací súd preto nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mala dovolateľka na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Preto ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, tak ako sa to stalo aj v prejednávanej veci, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

39. Dovolací súd napriek uvedenému aplikujúc ustanovenie § 124 CSP posudzoval dovolanie žalovanej podľa jeho obsahu a v snahe autenticky porozumieť textu dovolania ako celku (viď nález Ústavného

súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 15/2021 z 25. mája 2021 alebo nález sp. zn. I.ÚS 336/2019 z 9. júna 2020) dospel k záveru, že žalovaná v dovolaní hlavne namietala zaplatenie sumy 2 580 USD. Je názoru, že žalobca nepredložil dôkaz, že jej odovzdal hotovosť v sume 2 580 USD a neuniesol dôkazné bremeno v tomto smere a tiež hodnotenie dôkazov zo strany odvolacieho súdu považuje za nesprávne. Preto dovolací súd posudzoval prípustnosť dovolania žalovanej aj z ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

40. Žalovaná namietala hodnotenie dôkazov v uvedenom smere zo strany odvolacieho súdu a považuje ich za nesprávne. V súvislosti s uvedenou námietkou žalovanej treba zdôrazniť, že dovolaním nie je zásadne možné úspešne napadnúť hodnotenie dôkazov. Napadnúť možno len výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, pričom nesprávnosť hodnotenia dôkazov, ako to vyplýva zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, možno vyvodzovať len zo spôsobu, ako k výsledku súd dospel. V posudzovanej veci, podľa názoru dovolacieho súdu, z rozhodnutia odvolacieho súdu (rovnako aj súdu prvej inštancie) je zrejмый jeho myšlienkový postup pri hodnotení dôkazov, výsledkom ktorého bol určujúci skutkový záver, podľa ktorého súd z celého postoja a konania žalovanej dospel k záveru, že na strane žalovanej došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia vo výške žalovanej sumy 2 580 USD, ktorú jej žalobca odovzdal v časovom intervale od 30. augusta 1998 do 5. decembra 1998.

41. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie v časti zaplatenia sumy 2 580 USD podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že žalovaná so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu k danej povinnosti nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

42. Sumarizujúc vyššie uvedené, dovolací súd v okolnostiach preskúmvanej veci v danom smere, nezistil ústavnoprávne deficity v rámci zisťovania skutkového stavu veci, odvolací súd po zopakovaní dokazovania postupoval v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä zásadou voľného hodnotenia dôkazov (čl. 15 CSP) a princípmi všeobecnej spravodlivosti. Krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady (ako sú zákaz tzv. deformácie dôkazu, či opomenutého dôkazu, zásadu rovnosti zbraní, priamosti, voľného hodnotenia dôkazov), náležitým spôsobom zistil skutkový stav veci a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodol tak, že jeho skutkové a právne závery nemožno považovať za svojvoľné, neudržateľné, ani prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Z tohto hľadiska preto nemožno postupu odvolacieho súdu v časti povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 2 580 USD nič vytknúť a námietky žalovanej preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti a dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

43. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

44. Čo sa týka dovolania žalobcu a vzhľadom k zisteniu, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 420 písm. f) CSP, ktorá skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP). Vzhľadom na výskyt vady v zmysle § 420 písm. f) CSP, dovolací súd sa už nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v dovolaní.

45. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

45. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.